

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 34/2020
12.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ..., кога заступа пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда – Одељења у Крагујевцу I-7 У 5192/17 од 25.09.2019. године, уз учешће противне странке Министарства унутрашњих послова Републике Србије, у предмету ћутања управе, у нејавној седници већа одржаној дана 12.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** пресуда Управног суда – Одељења у Крагујевцу I-7 У 5192/17 од 25.09.2019. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета због ћутања управе односно неодлучивања туженог орган – Министарства унутрашњих послова Републике Србије по његовом захтеву за враћање на рад поднетом дана 05.12.2016. године. Ставом другим диспозитива побијене пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона и општег акта и повреде правила поступка, подносилац понавља наводе тужбе да сматра да су се након доношења пресуде Европског суда за људска права Милојевић и други против Србије, која је објављена 07.06.2016. године, стекли услови да буде враћен на рад код туженог органа (код кога му је радни однос престао решењем туженог од 16.06.2009. године). Из тог разлога је туженом поднео захтев за враћање на рад. Тужени није поступио по том захтеву и није донео одлуку о поднетом захтеву у форми управног акта (решења или закључка) већ му је доставио само допис од 18.01.2017. године (којим су му предочене чињенице на основу којих је донето решење о престанку његовог радног односа). Указује да се након тога поново обратио туженом дописом – ургенцијом од 20.01.2017. године, тражећи од туженог да поступи по његовом захтеву за враћање на рад. Како тужени ни тада није поступио по захтеву поднео је тужбу Управном суду због ћутања управе. Сматра да су били испуњени сви законски услови из чл. 15., 19. и 26. Закона о управним споровима за подношење тужбе због ћутања управе, те да је је пресуда Управног суда којом је његова тужба поднета

због ћутања управе одбијена, незаконита. Истиче и да су запослени у МУП-у дискриминисани у односу на друге запослене јер је Управни суд одлучивао без одржавања усмене јавне расправе на основу одредбе члана 33. Закона о управним споровима, док други запослени који заштиту права из радног односа остварују пред судом опште надлежности у том поступку могу да се појаве пред судом на расправи и усмено изнесу своје аргументе. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине а противну странку обавезе да му накнади трошкове спора.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде Управни суд је оценио да тужени орган није дужан да одлучује о захтеву тужиоца за враћање у радни однос. Ово стога што је решење туженог органа – Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Кабинет министра 01 број 118-1-24/09 од 16.06.2009. године, којим је тужиоцу престао радни однос код туженог правноснажно, а после његове правноснажности тужилац није издејствовао нови акт који би представљао основ за његово враћање на рад. Како тужени у конкретном случају, по оцени Управног суда, није био у обавези да по захтеву тужиоца донесе управни акт, Управни суд је нашао да није било основа ни да суд донесе одлуку по тужби због ћутања управе на основу члана 44. Закона о управним споровима.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази је побијанаом пресудом повређен закон на штету тужиоца.

Из стања у списима произлази да је тужилац поднео Управном суду тужбу због ћутања управе у којој је навео да му је као раднику Министарства унутрашњих послова престао радни однос правноснажним решењем туженог од 16.06.2009. године, те да је 05.12.2016. године, туженом поднео захтев за враћање на рад, наводећи у захтеву разлоге због којих сматра да су за то испуњени услови и то пресуду Европског суда за људска права Милојевић и други против Србије, која је објављена 07.06.2016. године. Како тужени о том захтеву није одлучио ни по подношењу накнадног захтева 27.02.20017. године, већ му је доставио само допис од 18.01.2017. године, којим су му предочене чињенице на основу којих је донето решење о престанку његовог радног односа, сматра да су испуњени услови за подношење тужбе због ћутања управе.

Одредбом члана 250. Закона о полицији ("Службени гласник РС" бр. 6/2016) прописано је да ако овим законом, прописима донетим на основу овог закона и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак.

Према Закону о државним службеницима ("Службени гласник РС" бр. 79/2005, 81/2005, 83/2005, 64/2007, 67/2007, 116/2018, 104/2019, 99/2014), при одлучивању о правима и дужностима државног службеника примењује се закон којим се уређује општи управни поступак, изузев код одлучивања о одговорности за штету, а против коначних одлука којима се одлучује о правима и дужностима државних службеника може да се покрене управни спор.

Одредбом члана 15. Закона о управним споровима прописано је да Управни спор може да се покрене и када надлежни орган о захтеву односно жалби странке није донео управни акт под условима предвиђеним овим законом.

Одредбом члана 19. став 1. Закона о управним споровима, прописано је да ако другостепени орган у року од 60 дана од дана пријема жалбе или у законом одређеном краћем року није донео решење по жалби странке против првостепеног решења, а не донесе га ни у даљем року од седам дана по накнадном захтеву странке поднетом другостепеном органу, странка по истеку тог рока може поднети тужбу због недоношења захтеваног акта. Према ставу два истог члана, ако првостепени орган по захтеву странке није у року предвиђеном законом којим се уређује општи управни поступак донео решење против којег није дозвољена жалба, а не донесе га ни у даљем року од седам дана по накнадном захтеву странке, странка по истеку тог рока може поднети тужбу због недоношења захтеваног акта.

Према одредби члана 44. истог закона, када је тужба поднета на основу члана 19. овог закона, а суд нађе да је основана, пресудом ће уважити тужбу и наложити да надлежни орган донесе решење. Ако суд располаже потребним чињеницама а природа ствари то дозвољава он може својом пресудом непосредно решити управну ствар.

Из цитираних одредаба Закона о полицији и Закона о државним службеницима произлази да се о захтеву за враћање полицијског службеника на рад решава у управном поступку. Стога, по оцени Врховног касационог суда, из разлога које је Управни суд дао у образложењу побијане пресуде не произлази као правилан закључак Управног суда да није било основа да суд донесе одлуку по тужби због ћутања управе на основу цитираних одредаба члана 44. у вези са чл. 15. и 19. став 1. Закона о управним споровима.

Врховни касациони суд указује да околност, коју Управни суд у разлозима побијане пресуде наводи, да је решење туженог органа – Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Кабинет министра 01 број 118-1-24/09 од 16.06.2009. године, којим је тужиоцу престао радни однос код туженог правноснажно и да после његове правноснажности тужилац није издејствовао нови акт који би представљао основ за његово враћање на рад, може евентуално бити од значаја код оцене основаности поднетог захтева за враћање на рад, али није од значаја за оцenu основаности поднете тужбе због ћутања управе.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је нашао да су побијаном пресудом повређена правила поступка која су од утицаја на решење ствари, па је, на основу одредбе члана 55. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у

диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби.

Врховни касациони суд није одлучивао о захтеву подносиоца захтева за накнаду трошкова. Ово стога што овом пресудом није окончан поступак по тужби, већ је захтев уважен, побијана пресуда Управног суда укинута и предмет враћен Управном суду на поновно одлучивање, па ће се о трошковима поступка поводом правног лека одлучити у коначној одлуци на основу одредбе члана 165. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 87/18), на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 12.06.2020. године, Узп 34/2020

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић